

nosti. Mož zgrabi svojo ženo ter jo s silo pahne v bližnji potok. Pa žena tudi tedaj ni odnehala od svoje trme. Ker ni znala plavati, se je potapljala, in ker ni mogla več z besedo, je pa z roko kazala prsta kvišku dvigaje — da so travnik s škarjami postrigli, a ne posekli s koso. Tako dolgo je kazala z roko, dokler ni utonila. Tako je plačala s smrtjo svojo trmo, a mož je izgubil ženo radi nagle jeze, ki ga je premagala.

Trmoglavost nima dobrega konca.

6. Kako se je godilo Ciceronovemu sinu.

Ciceron je bil — in je še vedno — sloveč latinski pisatelj in govornik. Zato je menda želel, da bi bil tudi njegov sin njemu enak. Neprenehoma ga je vežbal in uril v lepem in glatkem govorjenju. Enkrat pa je celo sklenil, da njegov sin javno nastopi. Sin se je sicer obotavljal, pa oče mu ni dal veljati. Pridno ga je vežbal naprej in nekega dne ga pelje v bližnji zeljnik, veleč mu: „Misli si, da so tele zeljnate glave rimska gospoda, pa srčno govôri, kar si se naučil na pamet.“ Sin uboga ter prav lepo zvrši svoj govor.

Drugi dan pelje Ciceron svojega sina pred zbrano gospodo. Ob določenem času nastopi mladi govornik, pa prične pogumno svoj govor. Toda jedva izreče štiri besede, kar obtiči, ne vedé ni naprej ni nazaj. Oče ga jezno pogleda in mu reče: „Zakaj ne govoriš tako, kakor si govoril v zeljniku?“ Sin pa odvrne: „Oče, zeljnate glave se niso tako majale, kakor tele gosposke.“

V veseli zimi.

Le padaj, padaj, beli sneg,
na goro, na poljé,
da nam saní še dolgo dni
veselo v dol drčé.

Oj, le pritiskaj, zimski mraz,
da led se naredi,
da mi po njem se drsamo,
ki smo mladí, čvrstí.

„Le grej nas, grej nas, topla peč!“
prosili bomo mi,
ko se življenje nagne nam
in nam otrpne kri.

Mokriškí.

V saneh.

Oj, prha, prha konjiček,
drdra, drdra voziček
po svetli beli planjavi
in skozi gozdič sanjavi.

Kakó je prijetno v saneh,
pa vriskanje, petje in smeh;
veseli konjiček — hihi! —
naprej po poljani hiti.

Radovan.

